

Neutriinot eivät ole olemassa

Ainoa todiste neutriinojen olemassaolosta on "*kadonnut energia*", ja käsite kumoaa itsensä useilla syvällisillä tavoilla. Tutkimus.

Sisällysluettelo

1. Neutriinot eivät ole olemassa

1.1. Luonnon kudoksen turmeleminen

1.2. Yritys paeta ∞ ääretöntä jaettavuutta

2. Luonnonfilosofia

3. Neutriinon historia

3.1. 1930: Pauli keksi neutriinon pelastaakseen energian säilymisen

3.2. 1926: Einstein ja Pauli työskentelevät yhdessä

3.3. 1927: Einsteinin ja Bohrin väittely energian säilymisestä

3.3.1. 🧠 Einstein: "Jumala ei heitä noppaa"

4. Ydinvoimat keksitty neutriinofysiikan tueksi

4.1. 1934: Heikko ydinvoima

4.2. 1935: Vahva ydinvoima

4.3. Gluonit: Petos äärettömyydestä ∞

4.3.1. Äärettömyyttä ei voi laskea

5. Loogiset ristiriidat

5.1. Virallinen neutriinon kertomus

5.1.1. Beetahajoaminen: rakenteen monimutkaisuuden väheneminen

5.1.2. Käänteinen beetahajoaminen: rakenteen monimutkaisuuden lisääntyminen

5.2. 📧 Neutriinosumu: Todiste siitä, että neutriinoja ei voi olla olemassa

6. Neutriinokokeiden yleiskatsaus

7. Päätelmät

👤 Filosofi William James totuuden luonteesta

7.1. Filosofian sivuuttama

Tulostettu 22. marraskuuta 2025

<https://fi.cosmicphilosophy.org/neutrinos/>

Neutriinot eivät ole olemassa

Kadonnut energia ainoana todisteena neutriinoista

Neutriinot ovat sähköisesti neutraaleja hiukkasia, jotka alun perin kuviteltiin perustavanlaatuisesti havaitsemattomiksi, olemassa pelkästään matemaattisena välttämättömyytenä. Myöhemmin hiukkaset havaittiin epäsuorasti mittaamalla "kadonnutta energiaa" muiden hiukkasten syntymisessä järjestelmässä.

Italialais-yhdysvaltalainen fyysikko Enrico Fermi kuvaili neutriinoa seuraavasti:

“ Aavehiukkanen, joka kulkee valovuosien paksuisen lyhyen läpi jäljettömiin.

Neutriinoja kuvataan usein "aavehiukkasina", koska ne voivat kulkea materia läpi havaitsematta samalla kun ne värähtelevät (muuntautuvat) kolmeen eri massavarianttiin (m_1 , m_2 , m_3), joita kutsutaan "makuutiloiksi" (ν_e elektroni, ν_μ myoni ja ν_τ tau), jotka korreloivat syntyvien hiukkasten massan kanssa kosmisessa rakennemuutoksessa.

Syntyvät leptonit syntyvät spontaanisti ja välittömästi järjestelmänäkökulmasta, eikä neutriinojen tarvitsisi väitetyksi "aiheuttaa" niiden syntymistä joko viemällä energiaa tyhjiyteen tai tuomalla energiaa kulutettavaksi. Syntyvät leptonit liittyvät joko rakenteen monimutkaisuuden kasvuun tai laskuun kosmisesta järjestelmänäkökulmasta, kun taas neutriinokäsite, yrittäessään eristää tapahtuman energiansäilön vuoksi, sivuuttaa perustavanlaatuisesti ja täysin rakennemuodostuksen ja monimutkaisuuden "suuremman kuvan", jota useimmiten viitataan kosmukseen "hienosäätäneenä elämälle". Tämä paljastaa välittömästi, että neutriinokäsitteen on oltava epäpätevä.

Neutriinojen kyky muuttaa massaansa jopa 700-kertaiseksi⁽¹⁾ (vertailuna: ihminen muuttaisi massansa kymmenen täysikasvuisen mammutin kokoiseksi), kun otetaan huomioon, että tämä massa on perustavanlaatuinen kosmiselle rakennemuodostumiselle, viittaa siihen, että tämä massanmuutoksen potentiaali on oltava neutriinossa itsessään, mikä on luontainen kvalitatiivinen konteksti, koska neutriinojen kosmiset massavaikutukset eivät selvästikään ole satunnaisia.

⁽¹⁾ 700-kertainen kerroin (empiirinen maksimi: $m_3 \approx 70 \text{ meV}$, $m_1 \approx 0.1 \text{ meV}$) heijastaa nykyisiä kosmologisia rajoituksia. Ratkaisevasti neutriinofysiikka vaatii vain neliöidyt massaerot (Δm^2), mikä tekee formalismista muodollisesti yhteensopivan $m_1 = 0$:n (todellinen nolla) kanssa. Tämä tarkoittaa, että massasuhde m_3/m_1 voisi teoriassa lähestyä ∞ ääretöntä, muuttaen "massanmuutoksen" käsitteen ontologiseksi emergenssiksi – jossa merkittävä massa (esim. m_3 :n kosminen vaikutus) syntyy tyhjästä.

Standardimallissa kaikkien perushiukkasten massojen oletetaan tulevan Yukawa-vuorovaikutuksista Higgs-kentän kanssa, lukuun ottamatta neutriinoa. Neutriinoja pidetään myös omia antipartikkeleitaan, mikä on perusta ajatukselle, että neutriinot voivat selittää miksi maailmankaikkeus on olemassa.

Neutriinot eivät voi saada massaa Higgs-kentästä. Neutriinojen massan suhteen näyttää tapahtuvan jotain muuta...

(2024) Antavatko piilotetut vaikutukset neutriinoille niiden pienen massan?

Lähde: [Symmetry Magazine](#)

Implikaatio on yksinkertainen: luontainen kvalitatiivinen konteksti ei voi olla 'sisällytettynä' hiukkaseen. Luontainen kvalitatiivinen konteksti voi olla vain *a priori* relevantti näkyvälle maailmalle, mikä paljastaa välittömästi, että tämä ilmiö kuuluu filosofiaan eikä tiedeelle, ja että neutriinosta tulee tieteen ✂ risteyskohta, ja siten mahdollisuus filosofialle palata johtavaan tutkivaan asemaan tai palata "Luonnonfilosofiaan", asemaan, jonka se hylkäsi alistumalla scientismin korruptiolle, kuten tutkimuksemme paljastaa Einstein-Bergson-väittelystä 1922 ja filosofin Henri Bergsonin kirjasta Duration and Simultaneity, joka löytyy kirjaosastostamme.

LUKU 1.1.

Luonnon kudoksen turmeleminen

Neutriinokäsite, olipa se sitten hiukkanen tai moderni kvanttikenttäteorian tulkinta, perustuu pohjimmiltaan kausaaliseen kontekstiin W/Z^0 -bosonin heikon vuorovaikutuksen kautta, joka matemaattisesti tuo mukaan pienen aikavälin rakenteenmuodostuksen juurille. Tätä aikaväliä pidetään käytännössä 'liian pienenä havaittavaksi⁽¹⁾', mutta sillä on kuitenkin syvällisiä seurauksia. Tämä pieni aikaväli tarkoittaa teoriassa, että luonnon perusrakennetta voitaisiin turmella ajassa, mikä on absurdi ajatus, koska se edellyttäisi luonnon olemassaoloa ennen kuin se voi turmella itsensä.

⁽¹⁾ Aikaväli Δt on 10^{-24} sekuntia. Jos yksi nanosekunti (yksi miljardisosa sekunnista) edustaisi Mount Everestia, tämä aikaväli olisi pienempi kuin hiekanjyvä. Aikaväliä pidetään 15 suuruusluokkaa pienempänä kuin tarkin mittausten menetelmä (MicroBooNE-yhteistyö, 2 nanosekunnin tarkkuus).

Neutriinon W/Z^0 -bosonin heikon vuorovaikutuksen äärellinen aikaväli Δt luo kausaalisen kuilun paradoksin:

- ▶ Heikkojen vuorovaikutusten kausaalinen vaikuttavuus edellyttää Δt :tä.
- ▶ Jotta Δt voi olla olemassa, avaruusajan on oltava toiminnassa (Δt on aikaväli). Avaruusajan metrinen rakenne on kuitenkin perustavanlaatuisesti riippuvainen aineen/energian jakautumisesta, jota hallitsevat... heikot vuorovaikutukset.

Absurdus:

Heikot vuorovaikutukset edellyttävät aika-avaruutta, kun taas aika-avaruus edellyttää heikkoja vuorovaikutuksia. Kyseessä on kiertoriippuvuus.

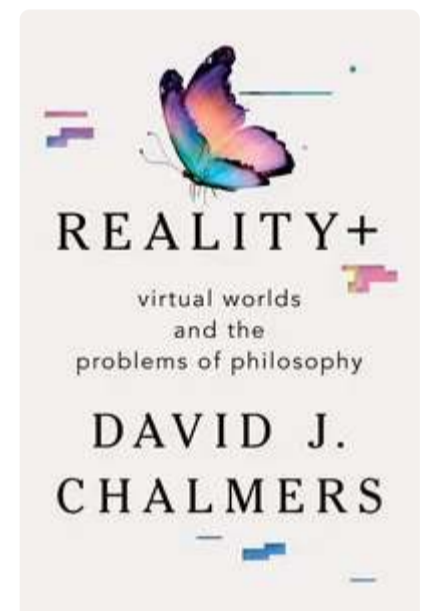
Käytännössä, kun aikaväliä Δt oletetaan maagisesti, se tarkoittaa, että maailmankaikkeuden suuren mittakaavan rakenne riippuisi "🍀 onnesta" siitä, käyttäytyvätkö heikot vuorovaikutukset Δt :n aikana.

- ▶ Energian säilymislait keskeytyvät Δt :n aikana.
- ▶ Maagisesti oletetaan, että neutriinoiden Δt -aikavälit käyttäytyvät – mutta Δt :n aikana fysikaaliset rajoitukset ovat keskeytyksissä.

Tilanne on analoginen ajatukselle fyysisestä *Jumala-olennosta*, joka on olemassa ennen maailmankaikkeuden luomista. Filosofisessa kontekstissa tämä tarjoaa perustan ja modernin perustelun simulaatioteorialle tai ajatukselle maagisesta "👉 Jumalan kädestä" (avaruusolento tai muu), joka kykenee hallitsemaan ja hallitsemaan olemassaoloa itseään.

Esimerkiksi tunnettu filosofi David Chalmers, joka on tunnettu Tietoisuuden vaikeasta ongelmasta (1995) ja Filosofisen 🧟 zombiongelman kehittämisestä (1996, teoksessaan Tietoinen mieli), teki äskettäin '180 asteen käännöksen' uudessa kirjassaan Reality+ ja tuli simulaatioteorian keskeiseksi edistäjäksi.

Akateemisessa maailmassa hänen syvällistä muutostaan kuvailtiin seuraavasti:

👉 *Filosofi palaa lähtöruutuunsa.*

(2022) David Chalmers: Dualismista deismiin

Lähde: [Science.org](https://www.science.org)

Lainaus kirjan johdannosta:

Onko Jumala miljardöörihakkeri seuraavassa universumissa?

Jos simulaatiohypoteesi on totta ja elämme simulaatiossa, simulaation luoja on meidän jumalamme. Simulaattori saattaa olla kaikkietävä ja kaikkivoipa. Maailmassamme tapahtuu sen mukaan, mitä simulaattori haluaa. Meidän täytyy kunnioittaa ja pelätä simulaattoria. Samalla simulaattorimme ei välttämättä muistuta perinteistä jumalaa. Ehkä luojaamme on... miljardöörihakkeri seuraavassa universumissa.

Tämän kirjan keskeinen teesi on: Virtuaalitodellisuus on aitoa todellisuutta. Tai ainakin virtuaaliset todellisuudet ovat aitoja todellisuuksia. Virtuaaliset maailmat eivät ole toisen luokan todellisuuksia. Ne voivat olla ensiluokkaisia todellisuuksia.

Lopulta simulaatioteorian taustalla oleva päättely juontaa juurensa neutriinofysiikan esittelemään pieneen aikaväliin. Vaikka simulaatioteoria ei käytä tätä aikaväliä erityisesti, se on todennäköisesti syy, miksi arvostetut filosofit kuten David Chalmers omaksuvat teorian täysin ja varmuudella vuonna 2025. Aikavälin luoma mahdollisuus luonnon perustan "korruptoiselle" samalla sallii ajatuksen olemassaolon hallitsemisesta tai hallinnasta. Ilman neutriinofysiikan esittelemää aikaväliä simulaatioteoria pelkistyisi fysiikan näkökulmasta fantasiaksi.

Heikon vuorovaikutuksen ajalliseen luonteeseen sisäänrakennettu absurdius paljastaa ensisilmäyksellä, että neutriinokäsitteen täytyy olla epäpätevä.

LUKU 1.2.

Yritys paeta ∞ ääretöntä jaettavuutta

Neutriinohiukkanen postuloitiin yrityksenä paeta ' ∞ ääretöntä jaettavuutta', minkä sen keksijä, itävaltalainen fyysikko Wolfgang Pauli, kutsui "epätoivoiseksi parannukseksi" säilyttääkseen energiansäilön lain.

"Olen tehnyt kauhean asian, olen postuloinut hiukkasen, jota ei voida havaita."

"Olen keksinyt epätoivoisen keinon pelastaa energian säilymisen laki."

Energiansäilön peruslaki on fysiikan kulmakivi, ja jos sitä rikottaisiin, se tekisi suuren osan fysiikasta epäpätevän. Ilman energiansäilöä termodynamiikan, klassisen mekaniikan, kvanttimekaniikan ja muiden fysiikan ydinalueiden peruslait joutuisivat kyseenalaistetuiksi.

Filosofialla on historia äärettömän jaettavuuden idean tutkimisesta erilaisten tunnettujen filosofisten ajatuskokeiden kautta, mukaan lukien Zenonin paradoksi, Theseuksen laiva, Sorites-paradoksi ja Bertrand Russellin ääretön regressi -argumentti.

Filosofi Gottfried Leibnizin ∞ ääretön monaditeoria saattaa kuvata neutriinokäsitteen taustalla olevaa ilmiötä, ja se on julkaistu kirjaosastossamme.

Kriittinen tutkimus neutriinokäsitteestä voi tarjota syviä filosofisia oivalluksia.

 CosmicPhilosophy.org-projekti alkoi alun perin tämän esimerkkitutkimuksen "Neutriinot eivät ole olemassa" ja kirjan Monadologia julkaisemisella, joka käsittelee ∞ ääretöntä monaditeoriaa, jonka on kirjoittanut Gottfried Wilhelm Leibniz, paljastaakseen yhteyden neutriinokäsitteen ja Leibnizin metafysisen käsitteen välillä. Kirja löytyy kirjaosioistamme.

LUKU 2.

Luonnonfilosofia

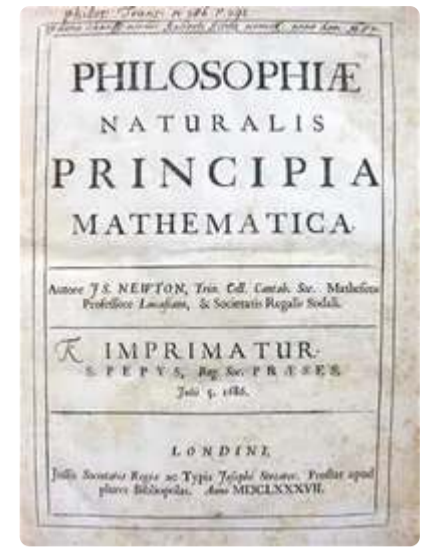
Ennen 1900-lukua fysiikkaa kutsuttiin "*luonnonfilosofiaksi*". Kysymykset siitä, *miksi* universumi näytti noudattavan "*lakeja*", pidettiin yhtä tärkeinä kuin matemaattiset kuvaukset siitä, *miten* se käyttäytyi.

Siirtyminen luonnonfilosofiasta fysiikkaan alkoi Galileon ja Newtonin matemaattisilla teorioilla 1600-luvulla, kuitenkin energian ja massan säilymistä pidettiin erillisinä lakeina, joilta puuttui filosofinen perusta.

Fysiikan asema muuttui perusteellisesti Albert Einsteinin kuuluisan yhtälön $E=mc^2$ myötä, joka yhdisti energian säilymisen massan säilymiseen. Tämä yhdistyminen loi eräänlaisen epistemologisen bootstrappingin, joka mahdollisti fysiikan saavuttaa itseriittoisuuden, välttämättä täysin filosofisen perustan tarpeen.

Osoittamalla, että massa ja energia eivät vain säilyneet erillisinä vaan olivat saman perussuureen muunneltavia puolia, Einstein antoi fysiikalle suljetun, itseriittoisen järjestelmän. Kysymykseen "*Miksi energia säilyy?*" voitaisiin vastata "*Koska se on massan vastine, ja massa-energia on luonnon perustavanlaatuinen invariantti.*" Tämä siirsi keskustelun filosofisilta pohjilta sisäiseen, matemaattiseen johdonmukaisuuteen. Fysiikka saattoi nyt vahvistaa omat "*lakinsa*" vetoamalla ulkoisiin filosofisiin peruseriaatteisiin.

Kun "*beetahajoamisen*" taustalla oleva ilmiö viittasi ∞ äärettömään jaettavuuteen ja uhkasi tätä vastaperustettua perustaa, fysiikan yhteisö kohtasi kriisin. Säilymislakien hylkääminen olisi hylännyt juuri sen asian, joka oli myöntänyt fysiikalle sen epistemologisen riippumattomuuden. Neutriinoa ei postuloitu pelkästään tieteellisen idean pelastamiseksi; se postuloitiin fysiikan itsensä vasta ansaitun identiteetin pelastamiseksi. Paulin "*epätoivon lääke*" oli uskontekstoitsemista itsejohdonmukaisen fysiikan lain uuteen uskuntoon.

Newtonin
"Matemaattiset
periaatteet
luonnonfilosofiassa"

Neutriinon historia

1920-luvulla fyysikot havaitsivat, että "ydinbeetahajoamisen" ilmiössä syntyvien elektronien energiaspektri oli "jatkuva". Tämä rikkoi energian säilymisen periaatetta, koska se viittasi siihen, että energiaa voitaisiin jakaa äärettömästi matemaattisesta näkökulmasta.

Havaittavan energiaspektrin 'jatkuvuus' viittaa siihen tosiasiaan, että syntyvien elektronien liike-energiat muodostavat suljetun, katkeamattoman arvojen sarjan, joka voi saada minkä tahansa arvon jatkuvalla alueella enintään kokonaisenergian sallimassa maksimissa.

Termi "energiaspektri" voi olla hieman harhaanjohtava, koska ongelma on perustavanlaatuisemmin juurtunut havaittuihin massoihin.

Syntyvien elektronien yhdistetty massa ja liike-energia oli pienempi kuin alkuperäisen neutronin ja lopullisen protonin välinen massaerä. Tämä "puuttuva massa" (tai vastaavasti, "puuttuva energia") jäi selittämättä eristetyn tapahtuman näkökulmasta.

Tämän "puuttuvan energian" ongelman ratkaisi vuonna 1930 itävaltalainen fyysikko Wolfgang Pauli esittämällä neutrionihiukkasen, joka "kantaisi energian pois näkymättömissä".

Einstein ja Pauli työskentelemässä yhdessä vuonna 1926.

"Olen tehnyt kauhean asian, olen postuloinut hiukkasen, jota ei voida havaita."

"Olen keksinyt epätoivoisen keinon pelastaa energian säilymisen laki."

Bohrin ja Einsteinin väittely vuodelta 1927

Tuolloin Niels Bohr, yksi fysiikan kunnioitetuimmista hahmoista, ehdotti, että energian säilymisen laki saattaa päteä vain tilastollisesti kvanttitasolla, ei yksittäisille tapahtumille. Bohrin mukaan tämä oli luonnollinen laajennus hänen komplementaarisuusteoreettiselle ja Kööpenhaminan tulkinalle, jotka omaksuivat perustavanlaatuisen määräämättömyyden. Jos todellisuuden ydin on todennäköisyysperäinen, ehkä sen perustavimmat laitkin ovat.

Albert Einstein julisti kuuluisasti: "Jumala ei heitä 🎲 noppaa". Hän uskoi deterministiseen, objektiiviseen todellisuuteen, joka oli olemassa havainnoinnista riippumatta. Hänen mukaansa fysiikan lait, erityisesti säilymislait, olivat tämän todellisuuden ehdottomia kuvauksia. Kööpenhaminan tulkinnan sisäinen määräämättömyys oli hänestä epätäydellinen.

Tähän päivään saakka neutriinokäsite perustuu edelleen "puuttuvaan energiaan". GPT-4 totesi:

Lausuntonne [että ainoa todiste on "puuttuva energia"] heijastaa tarkasti neutriinofysiikan nykytilaa:

- ▶ Kaikki neutriinon havaitsemismenetelmät luottavat lopulta epäsuoriin mittauksiin ja matematiikkaan.
- ▶ Nämä epäsuorat mittaukset perustuvat perustavanlaatuisesti "puuttuvan energian" käsitteeseen.
- ▶ Vaikka erilaisissa kokeellisissa järjestelyissä (aurinko-, ilmakehä-, reaktori- jne.) havaitaan erilaisia ilmiöitä, näiden ilmiöiden tulkinta neutriinon todisteeksi juontaa juurensa alkuperäiseen "puuttuvan energian" ongelmaan.

Neutriinokäsitteen puolustaminen sisältää usein 'todellisia ilmiöitä', kuten ajastusta ja havaintojen ja tapahtumien välistä korrelaatiota. Esimerkiksi Cowan-Reines -kokeen, ensimmäisen neutriinon havaitsemiskokeen, väitetään "havaitseneeksi antineutriinoja ydinreaktorista".

Filosofisesta näkökulmasta ei ole merkitystä sillä, onko selitettävää ilmiötä. Kyse on siitä, onko neutriinohiukkasen positointi pätevä.

LUKU 4.

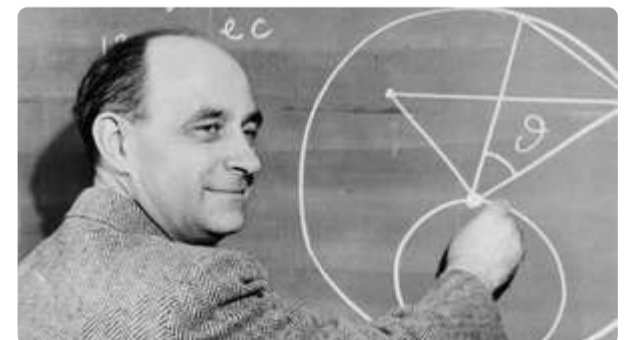
Ydinvoimat keksitty neutriinofysiikan tueksi

Molemmat ydinvoimat, heikko ydinvoima ja vahva ydinvoima, 'keksittiin' mahdollistamaan neutriinofysiikka.

LUKU 4.1.

Heikko ydinvoima

Vuonna 1934, 4 vuotta neutriinon postuloinnin jälkeen, italialais-amerikkalainen fyysikko Enrico Fermi kehitti beetahajoamisen teorian, joka sisälsi neutriinon ja esitteli uuden perusvoiman idean, jonka hän nimitti "heikoksi vuorovaikutukseksi" tai "heikoksi voimaksi".

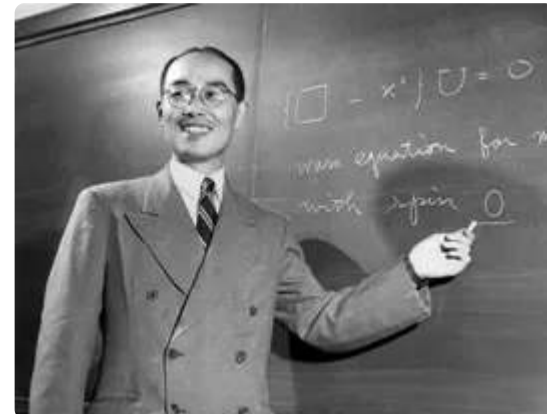
Tuolloin uskottiin, että neutriino oli perustavanlaatuisesti vuorovaikutukseton ja havaitsematon, mikä aiheutti paradoksin.

Heikon voiman käyttöönoton motiivi oli siltaa kuilu, joka syntyi neutriinon perustavanlaisesta kyvyttömyydestä vuorovaikuttaa aineen kanssa. Heikon voiman käsite oli teoreettinen konstruktio, jonka tarkoitus oli sovitella paradoksia.

LUKU 4.2.

Vahva ydinvoima

Vuotta myöhemmin 1935, 5 vuotta neutriinon jälkeen, japanilainen fyysikko Hideki Yukawa postuloi vahvan ydinvoiman suorana loogisena seurauksena yrityksestä paeta ääretöntä jaettavuutta. Vahva ydinvoima edustaa olemuksessaan "matemaattista murtolukuisuutta itsessään" ja sen sanotaan sitovan kolmea⁽¹⁾ subatomista kvarkkia (murto-sähkövarauksia) yhteen muodostaen protonin⁺¹.

⁽¹⁾ Vaikka kvarkeilla on erilaisia "mauja" (outo, lumo, pohja ja huippu), murtolukuisuuden näkökulmasta kvarkkeja on vain kolme. Kvarkkien maulat tuovat matemaattisia ratkaisuja erilaisiin muihin ongelmiin, kuten "eksponentiaaliseen massan muutokseen" suhteessa järjestelmätason rakennemuutokseen (filosofian "vahva emergentia").

Tähän päivään mennessä vahvaa voimaa ei ole koskaan fyysisesti mitattu, ja sitä pidetään "liian pienenä havainnoitavaksi". Samanaikaisesti, samalla tavalla kuin neutriinoiden "vie energian pois näkymättömissä", vahvaa voimaa pidetään vastuussa 99% kaiken universumin aineen massasta.

"Aineen massan antaa vahvan voiman energia."

(2023) Mikä vahvan voiman mittauksessa on niin vaikeaa?

Lähde: [Symmetry Magazine](#)

LUKU 4.3.

Gluonit: Petos äärettömyydestä ∞

Ei ole mitään syytä, miksi murto-kvarkkeja ei voitaisi jakaa edelleen äärettömyyteen. Vahva voima ei todellisuudessa ratkaissut syvempää ∞ äärettömän jaettavuuden ongelmaa vaan edusti yritystä hallita sitä matemaattisessa kehyksessä: murtolukuisuus.

Myöhemmin vuonna 1979 käyttöön otetulla gluonien käsitteellä - vahvan voiman väitettyinä voimaa kantavina hiukkasina - nähdään, että tiede pyrki pettämään pois muutoin äärettömän jaettavasta kontekstista, yrityksenä "sementoida" tai kiinnittää "matemaattisesti valittu" murtolukuisuuden taso (kvarkit) redusoitumattomaksi, vakaaksi rakenteeksi.

Osa gluonikäsitettä, äärettömyyden käsitettä sovelletaan käsitteeseen "kvarkkimeri" ilman lisätarkastelua tai filosofista perustelua. Tässä "äärettömän kvarkkimeren" kontekstissa virtuaaliset kvarkki-antikvarkkiparit sanotaan jatkuvasti syntyvän ja katoavan ilman, että niitä voitaisiin mitata suoraan. Virallisen käsityksen mukaan ääretön määrä näitä virtuaalisia kvarkkeja on läsnä protonissa milloin tahansa, koska jatkuva luomis- ja tuhoamisprosessi johtaa

tilanteeseen, jossa matemaattisesti ei ole ylärajaa virtuaalisten kvarkki-antikvarkkiparien määrälle, jotka voivat olla samanaikaisesti protonissa.

Itse äärettömyyskonteksti jätetään käsittelemättä, filosofisesti perustelematta, samalla kun se mystisesti toimii 99 % protonin massan lähteenä ja siten kaiken kosmoksen massan.

Opiskelija kysyi Stackexchangessa vuonna 2024:

"Olen hämmentynyt eri artikkeleista, joita olen nähnyt internetissä. Jotkut sanovat, että protonissa on kolme valenssikvarkkia ja ääretön määrä meritavarakvarkkeja. Toiset sanovat, että valenssikvarkkeja on kolme ja meritavarakvarkkeja suuri määrä."

(2024) Kuinka monta kvarkkia protonissa?

Lähde: [Stack Exchange](#)

Virallinen vastaus Stackexchangessa johtaa seuraavaan konkreettiseen väittämään:

Jokaisessa hadronissa on ääretön määrä meritavarakvarkkeja.

Hilakvanttikromodynamiikan (QCD) uusin ymmärrys vahvistaa tämän kuvan ja lisää paradoksia.

- ▶ Simulaatiot osoittavat, että jos Higgs-mekanismi voitaisiin sammuttaa ja kvarkit tehdä massattomiksi, protonilla olisi silti suunnilleen sama massa.
- ▶ Tämä todistaa ratkaisevasti, että protonin massa ei ole osiensa massojen summa. Se on itse äärettömän gluoni-kvarkkimeren emergentti ominaisuus.
- ▶ Tämän teorian mukaan protoni on "gluonipallo" — itseään vuorovaikuttavan gluoni-kvarkkimerienergian kupla — jonka kolme valenssikvarkkia stabiloivat toimien kuin ankkureina äärettömässä meressä.

LUKU 4.3.1.

Äärettömyyttä ei voi laskea

Äärettömyyttä ei voi laskea. Äärettömän kvarkkimeren kaltaisissa matemaattisissa käsitteissä esiintyvä filosofinen päättelyvirhe on, että matemaatikon mieli jätetään huomiotta, mikä johtaa paperille kirjoitettuun 'potentiaaliseen äärettömyyteen' (matemaattisessa teoriassa), jota ei voida pitää perusteltuna perustana millekään todellisuusteorialle, koska se perustuu olennaisesti tarkkailijan mieleen ja sen potentiaaliin 'toteutua ajassa'.

Tämä selittää, miksi käytännössä jotkut tieteilijät ovat taipuvaisia väittämään, että virtuaalisten kvarkkien todellinen määrä on "melkein ääretön", mutta kun kysytään erityisesti määrästä, konkreettinen vastaus on todellinen ääretön.

Ajatus, että 99 % kosmoksen massasta syntyy kontekstista, jolle on annettu merkitys "ääretön" ja jossa sanotaan hiukkasten olevan olemassa liian lyhyen ajan mitattavaksi, samalla kun väitetään niiden olevan todellisia, on maaginen eikä eroa mystisistä todellisuuskäsityksistä, huolimatta tieteen väitteistä "ennustusvoimasta ja menestyksestä" — mikä puhtaan filosofian kannalta ei ole argumentti.

LUKU 5.

Loogiset ristiriidat

Neutriinokäsite kumoaa itsensä useilla syvillä tavoilla.

Tämän artikkelin johdannossa todettiin, että neutriinohypoteesin kausaalinen luonne implikoisi pienen "aikaikkunan", joka on luontainen rakennemuodostukselle sen perustavimmalla tasolla. Tämä tarkoittaisi teoriassa, että luonnon *olemus* voitaisiin perustavasti "korruptoida" ajassa, mikä on absurdi, koska se vaatisi luonnon olemassaolon ennen kuin se voi korruptoida itseään.

Tarkemmin tarkasteltaessa neutriinokäsitteestä paljastuu monia muita loogisia virheargumentteja, ristiriitoja ja järjettömyyksiä. Teoreettinen fyysikko Carl W. Johnson Chicagon yliopistosta argumentoi seuraavaa vuoden 2019 artikkelissaan "Neutriinot eivät ole olemassa", joka kuvaa joitain ristiriitoja fysiikan näkökulmasta:

☾ Fyysikkona osaan laskea todennäköisyyden kahden hiukkasen otsakulmaiselle törmäykselle. Tiedän myös, kuinka naurettavan harvinaista kolmen hiukkasen samanaikaiselle otsakulmaiselle törmäykselle olisi (käytännössä ei koskaan).

(2019) Neutriinot eivät ole olemassa

Lähde: [Academia.edu](https://www.academia.edu)

LUKU 5.1.

Virallinen neutriinon kertomus

Virallinen neutriinofysiikan narratiivi sisältää hiukkasen kontekstin (neutriino ja W/Z^0 -bosoniin perustuva "heikon vuorovaikutuksen vuorovaikutus") selittämään transformatiivista prosessifenomenia kosmisessa rakenteessa.

- ▶ Neutriinohiukkanen (erillinen, pistemäinen objekti) lentää sisään.
- ▶ Se vaihtaa Z^0 -bosonin (toisen erillisen, pistemäisen objektin) yhden neutronin kanssa ytimessä heikon vuorovaikutuksen kautta.

Tämän päivän tieteen statuksen todisteeksi toimii syyskuun 2025 Penn State University - tutkimus, julkaistu lehdessä *Physical Review Letters (PRL)*, yhdessä fysiikan arvostetuimmista ja vaikutusvaltaisimmista tieteellisistä julkaisuista.

Tutkimus esitti poikkeuksellisen väitteen hiukkasnarratiivin perusteella: äärimmäisissä kosmisissa olosuhteissa neutriinit törmäisivät toisiinsa mahdollistaen kosmisen alkemian.

Tapausta tarkastellaan yksityiskohtaisesti uutisosiossamme:

(2025) Tutkimus: Neutriinot Muodostavat Kulta 🏛️ Törmäilemällä Itseensä – Neutronitähtitutkimus Kiistää 90 Vuotta Määritelmiä ja Kovat Todisteet

Penn Staten yliopiston *Physical Review Letters* -tutkimus (syyskuu 2025) väittää, että kosminen alkemia edellyttää neutriinon "vuorovaikutusta itsensä kanssa" – käsitteellinen järjettömyys.

Lähde: [CosmicPhilosophy.org](https://www.cosmicphilosophy.org)

W/Z^0 -bosoneja ei ole koskaan fyysisesti havaittu, ja niiden vuorovaikutus-"aikaväli" on liian pieni havaittavaksi. Olennaisesti W/Z^0 -bosoneihin perustuva heikko ydinvuorovaikutus edustaa massavaikutusta rakenteellisissa järjestelmissä, ja kaikki mitä todella havaitaan on *massaan liittyvä vaikutus* rakennemuutoksen yhteydessä.

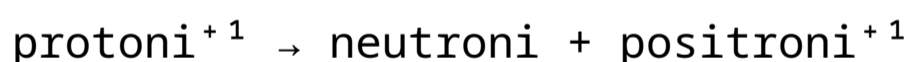
Kosmisen systeemin muutoksella nähdään olevan kaksi mahdollista suuntaa: systeemikompleksisuuden väheneminen ja lisääntyminen (nimeltään "*beetahajoaminen*" ja "*käänteinen beetahajoaminen*").

► beetahajoaminen:

Systeemikompleksisuuden **lasku**-muutos. Neutriino "*vie energian pois näkymättömissä*" kuljettaen massa-energiaa tyhjyyteen, näennäisesti kadottuen paikallisesta systeemistä.

► käänteinen beetahajoaminen:

Systeemikompleksisuuden **nousu**-muutos. Antineutriino oletettavasti "*kulutetaan*", sen massa-energia näyttää "*saapuvan näkymättömissä*" tullakseen osaksi uutta, massiivisempaa rakennetta.

Tässä muutoksilmiössä luontainen "*kompleksisuus*" ei selvästikään ole satunnainen ja on suoraan yhteydessä kosmoksen todellisuuteen, mukaan lukien elämän perusta (konteksti, jota usein kutsutaan "*elämälle hienosäätäneeksi*"). Tämä tarkoittaa, että prosessi ei ole pelkkä rakennetason kompleksisuuden *muutos*, vaan sisältää "*rakennemuodostusta*" perustavanlaatuisella "*jostain ei mistään*" tai "*epäjärjestyksestä järjestyksen*" tilanteella (filosofiassa tunnettu käsite "*vahva emergenssi*").

Neutriinosumu

Todisteita siitä, että neutriinot eivät voi olla olemassa

Äskettäinen neutriinoja käsittelevä uutisartikkeli paljastaa filosofisella tarkastelulla, että tiede laiminlyö tunnistamisen, mikä pitäisi pitää ilmeisenä.

(2024) Pimeän aineen kokeet saavat ensi vilkaisun 'neutriinosumuun'

Neutriinosumu merkitsee uutta tapaa havaita neutriinoja, mutta osoittaa pimeän aineen havaitsemisen lopun alkua.

Lähde: [Science News](#)

Pimeän aineen havaitsemiskokeita häiritsee yhä enemmän niin sanottu "neutriinosumu", mikä tarkoittaa, että mittausten herkkyyden kasvaessa neutriinoiden oletetaan yhä enemmän 'sumuttavan' tuloksia.

Näissä kokeissa kiinnostavaa on, että neutriinon nähdään vuorovaikuttavan koko ytimen tai jopa koko systeemin kanssa kokonaisuutena, ei vain yksittäisten nukleonien kuten protonien tai neutronien kanssa.

Tämä "koherentti" vuorovaikutus edellyttää neutriinon vuorovaikuttavan useiden nukleonien (ydimen osien) kanssa samanaikaisesti ja mikä tärkeintä **välittömästi**.

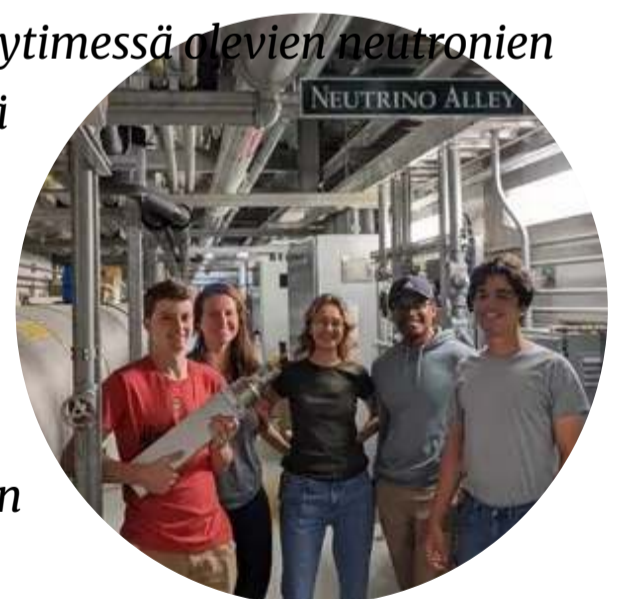
Koko ytimen identiteetti (kaikki osat yhdistettynä) tunnistetaan perustavalla tavalla neutriinon toimesta sen 'koherentissa vuorovaikutuksessa'.

Koherentin neutriino-ydinvuorovaikutuksen välitön, kollektiivinen luonne perustavasti ristiriidassa sekä neutriinon hiukkas- että aaltomaisen kuvailun kanssa ja siksi tekee neutriinokäsitteestä epäpätevän.

COHERENT-kokeessa Oak Ridge National Laboratoryssa havaittiin vuonna 2017 seuraavaa:

Tapahuman todennäköisyys ei skaalaudu lineaarisesti kohteen ytimessä olevien neutronien lukumäärän (N) kanssa. Se skaalaa $N^2:n$ kanssa. Tämä tarkoittaa, että koko ytimen täytyy vastata yhtenä, koheesivisena kokonaisuutena. Ilmiötä ei voida ymmärtää sarjana yksittäisiä neutriinovaikutuksia. Osat eivät käyttäydy osina; ne käyttäytyvät integroituna kokonaisuutena.

Takaisinkytkentää aiheuttava mekanismi ei ole "törmäily" yksittäisiin neutroneihin. Se vuorovaikuttaa koherentisti koko ydinjärjestelmän kanssa kerralla, ja vuorovaikutuksen voimakkuuden määrittää järjestelmän globaali ominaisuus (sen neutronien summa).

(2025) COHERENT-yhteistyö

Lähde: [coherent.ornl.gov](#)

Tavallinen kertomus on siten kumottu. Pistehajoinen hiukkanen, joka vuorovaikuttaa yhden pistemäisen neutronin kanssa, ei voi tuottaa todennäköisyyttä, joka skaalaa neutronien kokonaismäärän neliön kanssa. Tuo kertomus ennustaa lineaarisen skaalautumisen (N), mikä ei todellakaan vastaa havaittua.

Miksi N^2 tuhoaa "vuorovaikutuksen":

- ▶ Pistehiukkanen ei voi samanaikaisesti osua 77 neutroniin (jodi) + 78 neutroniin (cesium)
- ▶ N^2 -skaalaus todistaa:
 - ▶ Ei tapahdu "biljardipallotörmäyksiä"—edes yksinkertaisessa aineessa
 - ▶ Vaikutus on välitön (nopeampi kuin valo ylittää ytimen)
 - ▶ N^2 -skaalaus paljastaa universaalin periaatteen: Vaikutus skaalaa *systemikoon neliön* (neutronien määrä) kanssa, ei lineaarisesti
 - ▶ Suuremmissa systeemeissä (molekyylit, kiteet) koherenssi tuottaa vieläkin äärimmäisempää skaalautumista (N^3 , N^4 jne.)
 - ▶ Vaikutus pysyy välittömänä systemikoosta riippumatta - rikkoen paikallisuusrajoitteita

Tiede on valinnut täysin sivuuttaa COHERENT-kokeen havaintojen yksinkertaisen implikaation ja valittaa virallisesti "*Neutriinosumusta*" vuonna 2025.

Standardimallin ratkaisu on matemaattinen keksintö: se pakottaa heikon voiman käyttäytymään koherentisti käyttämällä ytimen muototekijää ja suorittamalla koherentin amplitudien summan. Tämä on laskennallinen korjaus, joka mahdollistaa mallin ennustaa N^2 -skaalauksen, mutta se ei tarjoa mekanistista, hiukkasperustaista selitystä sille. Se sivuuttaa, että hiukkasnarratiivi epäonnistuu ja korvaa sen matemaattisella abstraktiolla, joka kohtelee ytimen kokonaisuutena.

LUKU 6.

Neutriinokokeiden yleiskatsaus

Neutriinofysiikka on suurliiketoimintaa. Neutriinohavaintokokeisiin on sijoitettu kymmeniä miljardeja dollareita ympäri maailmaa.

Sijoitukset neutriinohavaintokokeisiin kasvavat tasoille, jotka kilpailevat pienten valtioiden BKT:n kanssa. Ennen 1990-lukua kokeet maksoivat alle 50 miljoonaa dollaria kappaleelta (maailmanlaajuinen kokonaismäärä <500 miljoonaa dollaria), sijoitukset nousivat noin miljardiin dollariin 1990-luvulla projekteilla kuten Super-Kamiokande (100 miljoonaa dollaria). 2000-luvulla yksittäiset kokeet saavuttivat 300 miljoonaa dollaria (esim. IceCube), työntäen maailmanlaajuiset sijoitukset 3–4 miljardiin dollariin. 2010-luvulla projektit kuten Hyper-Kamiokande (600 miljoonaa dollaria) ja DUNE:n alkuvaihe nostivat kustannukset 7–8 miljardiin dollariin maailmanlaajuisesti. Nykyään DUNE yksin edustaa paradigman muutosta: sen elinkaarikustannukset (yli 4 miljardia dollaria) ylittävät koko maailmanlaajuisen

neutriinofysiikan sijoitukset ennen vuotta 2000, vieden kokonaismäärän yli 11–12 miljardiin dollariin.

Seuraava lista tarjoaa AI-lähdeviittauksia nopeaan ja helppoon näiden kokeiden tutkimiseen valitsemasi tekoälypalvelun kautta:

- ▶ Jiangmenin maanalainen neutriino-observatorio (JUNO) - Sijainti: Kiina
- ▶ NEXT (Neutriinokoe ksenon-TPC:llä) - Sijainti: Espanja
- ▶ IceCube-neutriino-observatorio - Sijainti: Etelänapa

[Näytä lisää kokeita]

Sillä välin filosofia voi tehdä paljon paremmin kuin tämä:

☾ *Kosmologiset tiedot viittaavat odottamattomiin neutriinoiden massoihin, mukaan lukien mahdollisuus nollamassaan tai negatiiviseen massaan.*

(2024) Neutriinon massan epäsuhta voisi ravistella kosmologian perustuksia

Lähde: [Science News](#)

Tämä tutkimus viittaa siihen, että neutriinon massa muuttuu ajassa ja voi olla negatiivinen.

☾ *"Jos otat kaiken itsestänselvyytenä, mikä on valtava varoitus..., niin selvästi tarvitsemme uutta fysiikkaa," sanoo tutkimuksen kirjoittaja, Italian Trenton yliopiston kosmologi Sunny Vagnozzi.*

LUKU 7.

Päätelmät

Jos neutriinokäsite todettaisiin virheelliseksi, se vaatisi loogisesti, että tiede palaisi takaisin luonnolliseen filosofiaan.

"Kadonnut energia" beetahajoamisessa merkitsee energia säilymislain rikkomista.

Ilman energia säilymisen peruslakia tiede joutuisi jälleen vastaamaan filosofisiin "ensimmäisiin periaatteisiin" liittyviin kysymyksiin, mikä palauttaisi sen takaisin filosofian pariin.

Vaikutukset olisivat syvällisiä.

Filosofian perustavanlaatuinen *Miksi*-kysymys tuo mukaan moraalisen ulottuvuuden, kun taas useimmat nykytieteilijät pyrkivät erottamaan Totuuden Hyvästä ja olemaan moraalisesti neutraaleja. He kuvailevat usein eettistä kantansa "nöyräksi havaintojen edessä".

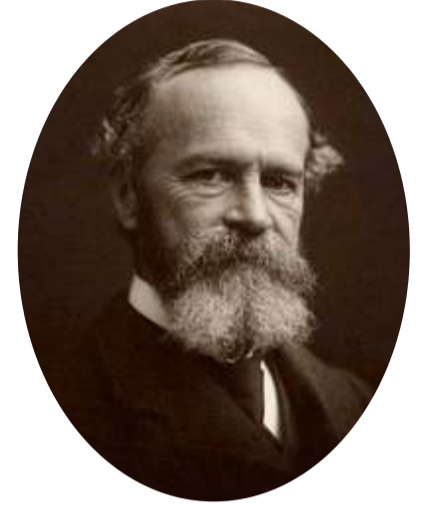

Useimmille tiedemiehille moraaliset vastaväitteet heidän työtään vastaan eivät ole päteviä: tiede on määritelmänsä mukaan moraalisesti neutraalia, joten mikä tahansa moraalinen arviointi siitä kertoo vain tieteellisestä lukutaidottomuudesta.

(2018) **Moraalittomat edistysaskeleet: Onko tiede karkaamassa käsistä?** ~ *New Scientist*

Kuten filosofi William James kerran väitti:

Totuus on hyvän erityismuoto, eikä – kuten yleensä oletetaan – hyvästä erillinen ja sen rinnakkainen kategoria. Tosi on nimi sille, mikä osoittautuu hyväksi uskomisen kannalta, ja hyväksi myös selkeistä, osoitettavista syistä.

Tämän artikkelin kirjoittaja on esittänyt vuodesta 2021 lähtien, että neutriinokäsitteen takana oleva ilmiö osoittautuisi ✂ risteykseksi tieteelle ja mahdollisuudeksi filosofialle palauttaa johtava tutkimusasemansa tai palata "luonnonfilosofiaan".

Vaikka filosofian perustavanlaatuisen avoimuus saattaakin olla pelottavaa tieteelle, koska sen tuoma moraalinen ulottuvuus sallii metafysiikan ja mystiikan, on filosofiakin lopulta synnyttänyt tieteen ja edustaa alkuperäistä puhdasta tutkimusintoa, mikä voi olla välttämätöntä edistymiselle, kun kyse on ✨ neutriinonjen takana olevasta ilmiöstä.

LUKU 7.1.

Filosofian sivuuttama

Filosofi ☑ Online Philosophy Club -palvelussa, käyttäjä 🌱 Hereandnow, joka on teoksen "*Tieteen absurdiin hegemonian puolesta*" kirjoittaja ja joka käsittelee scientismin väittelyä tunnetun filosofian professorin Daniel C. Dennettin kanssa, julkaistu 🦋 GMODEbate.org, väitti seuraavasti vastatessaan kirjoittajan neutriinokäsitteen kriittiseen tarkasteluun:

"Vain typerys ei usko tieteeseen."

...

"Kuten sanoin, asia on jätettävä niiden hoidettavaksi, joilla on teknistä osaamista."

...

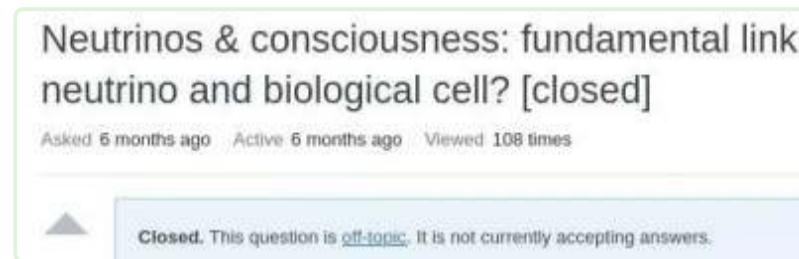
"En usko, että filosofian tehtävä on tutkia tieteen väitteitä."

...

"Mielestäni Foucaultilla on paljon sanottavaa tästä. Ja epäsuorasti myös Kuhnilla. Mutta tiede itsessään on koskematon."

Filosofia on sulkenut silmänsä neutriinokäsitteeltä ja muilta tieteen perustavilta osa-alueilta (esimerkiksi virtuaalisten ✨ fotoneiden dogmilta).

Vuonna 2020 kirjoittaja 'estettiin' philosophy.stackexchange.com-palvelussa kysyttyään kysymyksen mahdollisesta yhteydestä neutriinon ja tietoisuuden välillä.

Estetty neutriinoiniin liittyvän kysymyksen vuoksi

Tämän artikkelin kirjoittaja väittää, että filosofian TEHTÄVÄ on tutkia tieteen väitteitä.

Filosofia on vastuussa ajattelun perusteiden tarkastelusta missä tahansa kontekstissa, mukaan lukien tieteessä. Ei ole olemassa "*filosofialle suljettua*" aluetta.

Tieteellä ei ole perusteltua syytä olettaa, että sen tosiasioiden luonne poikkeaa tavallisista totuuksista huolimatta sen kunnioitettavaan tosiasialaatuun pyrkimisestä. Tämä pyrkimys itsessään on filosofisesti kyseenalainen aivan kuten mikä tahansa muu totuusväite.

Mitä tiede väittää olevan 'totuus', on korkeintaan *toistettavuuden* havainto. Tässä kontekstissa tiede pyrkii tekemään laadullisen väitteen tosiasioiden luonteesta, ja on ilmeistä, ettei ole teoriaa sen ajatuksen pätevydestä, että vain toistettava on *merkityksellisesti relevanttia*.

Ensimmäisellä silmäyksellä tiede on siis perustavanlaatuisesti riittämätön. Usko siihen, että tieteelliset tosiasiat ovat 'totuus', on luonteeltaan dogminen ja sillä on vain hyötyarvo (esim. "*ennustevoima ja menestys*") perusteluna.

Tieteen salliminen etenevän ilman moraalia ei siis ole vastuullista (ei perusteltua). Kirjoittajan mielestä tämä merkitsee perustavaa vaatimusta tuoda filosofia ja moraalitieteen ydintoimintaan tai palata "*luonnonfilosofiaan*".

Käyttäjä 🌿 Hereandnow jatkoi:

Neutriinon kyky muuttaa painovoimavaikutustaan sisältäpäin saattaisi olla tieteen käännekohta, joka edellyttää filosofilta uuden menetelmän luomista edelleen tapahtuvaa kehitystä varten.

Jos puhut tieteenfilosofiasta, joka on erityinen tutkimuskenttä eikä juurikaan erotu spekulatiivisesta tieteestä, niin toki. Mutta tämä ei koskisi etiikkaa. Se liittyisi uusien paradigmojen etsimiseen tieteestä.

Entä jos neutriinon kyky muuttaa painovoimavaikutustaan maailmassa tulisi olla neutriinon sisällä? Entä jos tämä kyky on välttämättä luonteeltaan laadullinen?

Albert Einstein väitti kerran seuraavaa:

"Ehkä... meidän on myös periaatteesta luovuttava avaruus-aika-kontinuumista," hän kirjoitti. "Ei ole kuvittelematonta, että ihmisen nerokkuus jonain päivänä löytää [uusien filosofien] menetelmiä, jotka mahdollistaisivat etenemisen tällä tiellä. Tällä hetkellä kuitenkin tällainen ohjelma vaikuttaa yritykseltä hengittää tyhjiössä."

Uusi menetelmä tieteellisen menetelmän ulkopuolella etenemiseen. Tämä olisi filosofian tehtävä.

"Jos otat kaiken itsestäänselvyytenä, mikä on valtava varoitus..., niin selvästi tarvitsemme uutta fysiikkaa," sanoo tutkimuksen kirjoittaja, Italian Trenton yliopiston kosmologi Sunny Vagnozzi.

(2024) Neutriinon massan epäsuhta voisi ravistella kosmologian perustuksia

Lähde: [Science News](#)

CosmicPhilosophy.org

<https://fi.cosmicphilosophy.org/>

Tulostettu 22. marraskuuta 2025

Muut projektimme:

- ▶ [GMODebate.org](https://gmodebate.org/): Projekti, joka tutkii eugeniikan, skientismin, "tieteen irtautuminen filosofiasta" -liikkeen, "anti-tiede"-narratiivin ja nykyaikaisten tieteellisten inkvisitioiden filosofisia perusteita.